

HÁZASSÁGBA GABALYODVA

NOT SO LUCKY

TRILINA PUCCI

HÁZASSÁGBA
GABALYODVA

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Trilina Pucci: *Knot so Lucky*
First published in 2023 by Trilina Pucci Books LLC

Fordította
Koós Patrícia

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Ashes and Vellichor

ISBN 978-963-636-997-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Trilina Pucci 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Koós Patrícia 2026

*Azért, mert túlélünk, végignevettük
és valahogy átvészeltük ezt a vagány csajszis nyarat.*

Lejátszási lista

1. Lucy Spraggan: *Last Night* (Beer Fear)
2. P!nk: *Raise Your Glass*
3. The Killers: *Brightside*
4. Cheap Trick: *I Want You To Want Me*
5. Demi Lovato – Speed Radio: *Cool For The Summer*
(Sped up [Nightcore])
6. Paramore: *Misery Business*
7. Taylor Swift: *Paper Rings*
8. Post Malone: *Chemical*
9. Katy Perry: *Waking Up In Vegas*
10. Hailee Steinfeld: *SunKissing*
11. Saucy Santana: *1-800-Bad-Bxtch*
12. Ashlee Simpson: *Pieces Of Me*
13. Diplo (feat. Nicki Minaj & K4mo): *Oh My Gawd*
14. Taylor Swift: *Karma*
15. Sabrina Carpenter, Coi Leray: *Nonsense* (Remix)
16. Lil Jon: *Get Low*

Kedves Olvasóm!

Ezt a könyvet azzal a szándékkal írtam, hogy a főszereplőben bárki magára ismerhessen. Éppen ezért a hősnőt szándékosan nem írtam le részletesen. Azt szerettem volna, hogy minden olvasó önmagát képzelje el, vagy valakit, aki hasonlít hozzá. Ezért arra törekedtem, hogy a lehető legkevesebb konkrétumot áruljam el róla. Úgyhogy élvezd a történetet, mert ez a könyv neked szól. És neked, és neked is, és NEKED!

Csók, Trilina

prológus

...

„Ami a tegnap estét illeti...”

ELEANOR

SAMANTHA:

ELLE!!!!!! HOL VAGY? MI A FENE VOLT AZ AZ
INSTÁDON MÚLT ÉJJEL?!

SAMANTHA:

Eleanor! Komolyan beszélek. Úgy nézett ki,
mintha egy vegasi kápolnában lettél volna.

SAMANTHA:

Mondd, hogy tévedek!

SAMANTHA:

Te. Jó. Ég! Esküszöm, megfojtalak, amikor
találkozunk, ha nem válaszolsz AZONNAL.

ÉN:

...

ÉN:

...

SAMANTHA:

Eleanor Margaret Thomas.
Látom, hogy gépelsz.

ÉN:

Csupa nagybetű... Komolyan?
Szétrobban a fejem, te meg még
üvöltözöl is? Mutass némi tiszteletet
a másnaposságom iránt!

ÉN:

Te egy átokfajzat vagy. Miért nem
vagyok inkább egyke?

SAMANTHA:

FOGD BE! Csak üzizünk. Honnan a fenéből
kellene tudnom, hogy másnapos vagy?

ÉN:

Mert Vegasban vagyok. Zsenikém!

ÉN:

Ne játssz már a hülyét! És hogy
merészelsz a teljes nevemen szólítani?

ÉN:

A monogramomhoz komoly traumák
kötődnek. Elég egyetlen monogramos
kéztörölő, és máris segítségért kiabálok.

SAMANTHA:

Hamarosan mentőre lesz szükséged, ha nem
válaszolsz a kérdéseimre!

ÉN:

Jól van... Jézusom, te kis zsörtölődő...
A francba! Szóval igen. Ami a tegnapi
estét illeti...

egy ...

„Hozzámenni valami random faszihoz,
akivel épp most feküdtél le, olyan,
mint egy beavatási rítus Vegasban.”

ELEANOR

A nővérem, Samantha, konkrétan üvölt velem.

Nem hiszem, hogy gyerekkorunk óta bármikor ilyesmire
vetemedett volna.

Bár kétségtelen, hogy megírtam neki, miszerint a sárga
földig leittam magam Las Vegasban, és hozzámentem egy
totál idegen pasashoz. Szóval ja, a hirtelen telefonhívás és
a fejfájdító hangnem nem éppen meglepő. De arra nem szá-
mítottam, hogy *ennyire* dühös lesz.

Samantha ugyanis hangosan dühöng. A hangja mintha
ketté akarná hasítani az agyamat. Túl hangos ahhoz, hogy
fenn tudjam tartani azt a törékeny egyensúlyt, amibe épp-
hogy kapaszkodom. Ugyanis fogalmam sincs, hogy most
akkor kihányjam-e a belemet, vagy egyszerűen adjam fel,
és keressek egy padot, ahol hobó módon kialudhatom ezt
a másnaposságot.

Elveszem a mobilt a fülemtől, miközben hasitasit és olcsó hawaii inget viselő emberek között lavírozok. Úgy kóvályognak a zsúfolt kaszinó közepén, mint az elfelejtett Sims-karakterek.

– Elnézést – mormolom egy random pasinak, aki egy akkora poharat szorongat, hogy a derekáig felér, aztán... Ó. Édes. Istenem!

Gyorsan pislogok, a szám tátva marad, miközben megpróbálom ignorálni a nyerőgépek tükröződő oldalán élém táruló látványt.

– Most meg miért kérsz elnézést? – háborog a nővérem, mert nyilván azt hiszi, neki szólt. – Elnézést azért, mert életed legostobább döntését hoztad?

– Hagyjál már! Hozzámenni valami random faszihoz, akivel épp most feküdtél le, olyan, mint egy beavatási rítus Vegasban. Filmek is készülnek erről. Nem én vagyok az első, és nem is én leszek az utolsó. De baszki... Sami. Ha látnád, amit én látok most...

Még a mondatot sem tudom befejezni, mert felvihogok. Jézus Krisztusom! Úgy nézek ki, mint valami bohóc, akit minden lehetséges módon szétkeféltek. A telefonomat a vállam és a fülem közé szorítom, hogy szabaddá tegyem az egyik kezemet, benyálazom az ujjamat, és megpróbálom ledörgölni a szemem alatt szétfolyt fekete szempilláspirált.

– Figyelj rám! Szörnyen nézek ki. Úgy grasszálók ebben a hatalmas kaszinóban, hogy a fehér, testhez simuló, elől gombos ruhám olyan rövid, hogy majdnem kilátszik belőle a májam is. És a középső gombok többsége hiányzik. *Ne kérdez!* Egy kézzel azt vagyok kénytelen tartani, különben az

egész hasam kilátszana. Én vagyok annak a Katy Perry-dalnak, a *Waking Up in Vegas*nak az élő plakátja...

Samantha nem hagyja, hogy befejezzem, közbevág:

– Légy komoly, Eleanor! Az isten szerelmére, miért viccelődsz most?

A mennyezetre meredek, miközben a tegnap viselt, hamis Louboutin magassarkúmban gyorsan végigkopogok a fényes padlón.

– Sami, ne túlozz már! Nem olyan nagy ügy, mert...

A nővérem még mindig nem fogja be.

– Hogy történt ez? Kérlek, mondd, hogy nem a te ötleted volt! – A hangja pánikba csap át. – Várj... Bedrogoztak? *Úristen!*

– Megbuggyantál? – nevetek.

– *Té* igen? – horkant. – Hozzámentél egy random sráchoz Vegasban. Mit vársz, mit higgyek?

– Nem azt, hogy valami titkos terv részeként lányokat drogoznak be, és kényszerítik őket, hogy férjhez menjenek. Mert ugye mind tudjuk, hogy a pasik annyira kétségbeesetten oltár elé akarnak vonulni. Hagyd már azokat a krimisorozatokat, fura leszel tőlük!

Nem tudom megállni a nevetést, mert amint kimondom, ami a nyelvem hegyén van, két másodperc alatt a kioktató nővéremből döbrent bűntárs lesz.

– Mindegy! – sóhajt egyet Samantha.

És akkor rázúdítom az igazságot:

– Egyébként minden rendben lesz, mert nem valami *random sráchoz* mentem hozzá, Sami... Hanem Crew Matthews-hoz. A Las Vegas Raiders irányítójához.

Ez a bomba két okból is különösen vicces: egyrészt az apánk fanatikus Niners-rajongó, szóval a puncim tegnap éjjel hazaárulást követett el, másrészt a nővérem poliamor kapcsolatban él, és az egyik pasija a Hall of Fame*-be beválasztott irányító.

– Mármint mekkora volt ennek az esélye? Örület, nem? – vigyorgok, mert teljesen belelkesedem a helyzet abszurditásától.

Visszatartom a lélegzetemet, várom, hogy Samantha felrobbanjon. Már látom is magam előtt az arcát: teljesen ledöbbszent.

A csend egy örökkévalóságnak tűnik.

Aztán Samantha hangja úgy csattan a vonalban, hogy még a körülöttem lévő nyerőgépeket is túlülvölti.

– Fogd be! Hazugság! Úristen! Apa ki fog nyírni. Julia Robertsre kell változtatnod a nevedet, mert dugtál az ellenséggel.

– Tudom! – visítom, és még hangosabban vihogok, amikor elhaladok egy tükörfal mellett, és most már rendesen is szembesülök a látványommal.

Jézusom! A hajam összetapadt a tarkómon, és égnek áll, mint egy szarul feltupírozott frizura. A ruhámra rá sem mekrek nézni, mert rosszabbul néz ki, mint amilyennek érzem. Tudtam, hogy gáz, de konkrétan valami örültnek nézek ki.

És a szám... *Istenem, miért volt rajtam vörös rúzs?* Az arcomon szétkenődött mázt *hollywoodi vörös* helyett inkább *leszopós vörösre* kellene keresztelni. Kurvára elmaszatólódott a szám körül.

* A profi amerikai futball (NFL) dicsőségcsarnoka. (a Ford.)

Felvonom a szemöldökömet, mert ha ez nem a valóság lenne, akkor egy nagyon vicces film nyitányának simán elmenne.

Végighúszom a hüvelykujjamat a szám körül, valamenynyit sikerül is letörölni a vörös nyomokból, aztán feladom, és megyek tovább.

– Űristen! Hátul a hajam olyan, mint amikor elrángattál arra az őrült kecskejógára, és csináltuk azt az eke nevű pózt. Na, pont olyan vagyok, csak széna nélkül. – Suttogásig lehalkítom a hangomat. – És emlékszel, hogy az egyik szőrös kis rohadék állandóan seggbe fejelgetett? Szerintem tegnap is ez történt... többször is. – Hunyorítok, próbálok visszaemlékezni a ködös részletekre. Basszus! Túl sok alkoholt ittam. – Azt *hiszem*, lefeküdtem a haverjaival is. Bár a memóriám most nem éppen a barátom. Nem tudom, mi volt csak egy mocskos álom, és mi a valóság. Kávé kell! Meg alvás. Meg talán egy STD-szűrés is.

Megint felnevetek, miközben beletúrok a gubancos, kusza hajamba. De a nővérem nem nevet. Összehúszom a szemöldökömet, és ekkor csattan a hangja, mint egy ostor.

– *Frufru!*

Felhördülök, és azonnal megállok a kaszinó közepén. Teljesen lefagyok, csak hogy válaszolni tudjak a sértésre. Mert ez sértés a javából.

– Ribanc – sziszegem. – Ez nem *frufu*. Hogy merészeled azt mondani, hogy téged utánozlak? Azt sem tudtam, hogy frufruit vágattál, amíg nekem nem lett frufrum.

Samantha fuldokolva ejti a következő szavakat.

– Ne szórakozz velem! Küldtem róla képet, aztán te is mentél, és levágattad.

– Mindegy! Lehet, hogy így volt – horkantok, de rendes kishúgként eszem ágában sincs beismerni semmit. – De a faszik nem frufrik. Csak mert lefeküdtem három pasival... állítólag, nem jelenti azt, hogy téged majmollak. Én is lélegzem, vagy azt is levédetted?

Samantha gúnyosan megismétli a szavaimat, mintha egy tinédzser fiú mutáló hangján beszélne, és ettől még jobban kell vigyorgnom. De folytatom:

– Ne legyél már ilyen savanyú, csak mert nem tudsz számolni. Te egyszerre négy pasival kamatyolsz. Én állítólag hárommal dugtam. És egyhez hozzá is mentem. Nem ugyanaz. Még jó, hogy támogatom a testvéredet, mi? Azt gondoltam, hogy mivel rendszeresen két barátoddal dugsz egyszerre, majd laza leszel, mint a lyukad. De te még mindig réééééem merev vagy.

– Te meg egy kis picca vagy! – nevet fel Samantha.

Elsurranok egy csapat középkorú pasi mellett, akik mind sportmezben feszítenek, és úgy bámulnak, mint a rajzfilmekben a farkasok a steaket. *Undorító!* Szóval rájuk se bagózom, és folytatom a beszélgetést a nővéremmel.

– Kezdem azt hinni, hogy valami súlyosan elcseszett genetikai hajlamunk van. Azt mondják, a perverzió öröklődik. Ez azt jelenti, hogy Anya valószínűleg az egész zsákutcát végigpróbálta. Ez már járvány. Szóval szedd össze magadat, kis nárcisszám, mert nem minden rólad szól. Hanem rólam.

Samantha vonyítva vihog, én pedig vele együtt, amikor rávágja:

– Hülye vagy. És undorító. És megmondom Anyának, hogy ezt mondtad.

– Esküszöm, megfojtalak.

– Pszichopata! – viccelődik.

Felnézek az eligazító táblákra, majd megfordulok, és próbálok rájönni, merre kell mennem, miközben visszavágok:

– Nem, én szociopata vagyok. Egy csepp bűntudatom sincs – felelem lazán, ahogy körbenézek. – A francba, ezek a kaszinók olyanok, mint a labirintusok. Hogy a pokolba jutok ki innen?

Sami mond valamit, de a gépek zúgásától és néhány ünneplő ember éljenzésétől alig hallom. *Mi a fene? Hol van a kijárat?* Újabb száznyolcvan fokos fordulatot veszek, hátha valami isteni sugallat segít, de semmi.

– Fantasztikus! – morgom. – Örökre itt ragadok ezzel a rúzsoltos szájjal, amitől úgy nézek ki, mint kilencéves koromban, amikor állandóan a számat nyalogattam. Emlékszel? A bőröm teljesen kicserepesedett egy nagy vörös körben. Úgy néztem ki, mintha egy segglyuk lenne az arcom közepén, valahányszor csücsörítettem... Atyaég, megint Seggszájú Eleanor leszek.

Halkan felkuncogok, de Sami rögtön odaszúr, amivel kiránt a gondolataim közül.

– Örülök, hogy ilyen jól szórakozol. Jézusom, ilyen szarágok is csak veled történhetnek.

Bólintok, pedig nem láthatja.

– Én magam vagyok a szégyenmenet. Szerintem járna ezért egy trófea. Ha az olimpiai sportágak között szerepelne a dugás és a szexszagúan mászkálás, aranyérmes lennék. Mert ebben a kaszinóban nincs annyi cigarettafüst, ami elnyomná a belőlem áradó ribancbűzt és a nem kívánt terhesség szagát.

– Nem védekeztetek?! – sikít fel Samantha.

Fülsértő hang hallatszik, mintha érmék hullanának egy fémvödörbe. A kettő kombinációjától újra kalapálni kezd a fejem.

– Sami... – nyögöm. – Ettől a hangszíntől utálok az egész arcodat. Fogd vissza magadat! Vicceltem, te idióta. Persze hogy védekeztünk... Azt hiszem. – Mielőtt a nővérem megszólalhatna, gyorsan hozzáteszem: – Nem, tényleg védekeztünk. Határozottan emlékszem, hogy vettünk olyan óvszereket, amelyek a pókerzsetonokra hasonlítanak. Mert amikor felhúzták őket, azt kiabáltam, hogy *Jackpot!*

– Hazug! Nem hiszem el, hogy védekezés nélkül csináltatok.

Felnevetek.

– Fogd be, te örült! Telefonon átküldtük egymásnak a leleteinket, mint a normális emberek a huszonegyedik században. De amúgy a pókerzsetonóvszer zseniális ötlet. Le kéne védetnem.

Ahogy a tömeg szétnyílik előttem, végre megpillantom a kijárat tábláját.

Esküszöm, angyalok énekét hallom, mert... Ajtók.

Nagy, gyönyörű üvegajtók. Megkönnyebbülten kifújom a levegőt.

Samantha újra megszólal:

– Ja, és mellesleg. Hol a picsában van Millie? Azt hittem, együtt mentetek.

– Á, igen, a legjobb barátnő. Ha tippelnem kellene, akkor a torokmandulái éppen egy DJ farkával incselkednek... Ha érted, mire gondolok... A pasi egy seggfej, de Millie odavan érte. Rádadásul a szobánk jelenleg hepatitis B-karanténzár alatt van.

Felgyorsítom a lépteimet, és megpróbállok kisurranni az éppen nyíló óriási ajtók között, de egy kopasz, pocakos fickó pont eléem vág, és nem mozdul elég gyorsan, így az ajtók bezáródnak.

Lenézek magamra. *A franca!*

Rögtönöznom kell. Az egyik kezemmel a ruhámat tartom össze, a telefonomat pedig az arcom és a vállam közé szorítom. A fejemben zajló vita alig tart pár másodpercig, aztán megfordulok, és a fenekemmel lökő ki az ajtót. A magas-sarkúm csúnyán csikorog a betonon, miközben átverekszem magamat a résen. Elpördülök az üvegtől, és botladozva teszek pár lépést, mielőtt visszanyerem az egyensúlyomat.

– Mit művelsz? – kérdezi a nővérem, miközben én lihegve levegő után kapkodok.

– Kitartok. Szent ég... – hördülök fel. Többen felém néznek, de nem foglalkozom velük, miközben az ajtó becsukódik mögöttem. Ennyit a csodás légkondicionálásról! – Miért van itt ilyen dögmeleg reggel hatkor? Szinte égeti a bőrömet, pedig még az előtető alatt állok. Ez a hely maga a pokol. Valószínűleg ezért ilyen szórakoztató.

– Hát, talán megpróbálhatnál hozzáedződni – szúr oda Samantha. – Mindketten tudjuk, hogy úgyis oda tartottál egész életedben.

Hunyorogva nézek el jobbra-balra, hátha meglátom a parkolóban valahol az Uber-fellevőpontot.

– Túl világos van. Szemüveg kell. Jézusom, ez komoly fizikai inzultus! A napsugarakat első fokú testi sértésért perbe kellene fogni.

Lehajtom a fejemet, és a ruhámat markoló kezemre nézek.
A fenébe vele! Legyen szabad!

Elengedem az anyagot, mire az egész hasam azonnal közszemlére kerül, miközben a táskámban megkeresem a nap-szemüveget. Miután megtalálom, felcsapom az arcomra.

– Szóóóóval... – szusszan egyet Sami. – Mi a terv? Ugye érvénytelenítettetek ezt az egész szarságot? Mármint... még akkor is, ha Crew Matthewsról van szó.

– Hah? Mintha érdekelne, ki ő – vágom rá hitetlenkedve. – Semmit sem tudok az amerikai futballról, és ezzel te is tökéletesen tisztában vagy. Otthagytam neki minden elérhetőségemet. Amikor felébred, elintézzük. Vegasban az a nagyszerű, hogy ugyanazon a napon összeházasodhatsz és el is válhatsz. Ezt mindenki tudja.

Természetesen Samantha átsiklik a lényeges rész felett.

– Várjunk csak! Megszöktél? Miiiiért?

– Fogd be!

Kizárt! Erről nem beszélek! Különben a nővérem addig faggatna, amíg be nem vallom, hogy egy olyan pólóban ébredtem, amelyen az állt: Én bizony megdugnám. Hogy a puncimnak jelenleg igen nagy szüksége lenne egy jégtömlőre. Meg bugyira (mert történetesen az nincs rajtam), és hogy elég vörös az arcom ahhoz, hogy beismerjem: elpirultam.

Az orromat ráncolva felemelem a hajamat a tarkómról.

– Sami, minden szónál, amit kimondok, a forró levegő a torkomat égeti. Mintha lenyeltem volna a napot. – Próbálok komoly lenni, de nem sikerül. – Most egyszerűen nem tudok több kérdésre válaszolni.

– *Eleanor!* – Hangos és túlságosan is lelkes, amitől feljebb rántom a vállamat. Esküszöm, hogy a nővérem olyan, mint egy kutya, aki nem ereszti a csontját. A francba! – Eleanor! Nem dobálhatsz csak úgy ilyen apró bombákat! Mindent

tudni akarok! Tényleg mindent, az elejétől kezdve. Miért lett hirtelen ilyen szemérmes az én *egyáltalán nem szemérmes* húgocskám? Ki vele! Belezúgtál a leendő exférjedbe? És ha nem mondd el, felhívom az exedet, és elmesélem neki, hogy lefeküdtél az ikertestvérével... még mielőtt szakítottatok volna... És szándékosan.

Beszívom a kibaszottul forró levegőt, és újra felhördülök. Mert miközben Sami csak találgat, akaratlanul is telibe talál. *Néha muszáj egy kis termék-összehasonlítást végezni.*

És azok az ikrek biztosan nem voltak egypetéjűek. Ha csak nem a csiklóm megtalálásában mérjük a hasonlóságot, mert abban mindketten vakon vezették a világtalant.

– Te démonfajzat! – köpöm játékosan. – Egy nap megtalálom az igazi családot, és visszaküldelek hozzájuk.

Samantha úgy kuncog, mint egy boszorkány. Mert az is. De mindketten tudjuk, hogy előbb-utóbb úgyis mindent elmesélek neki. Mert mi ilyenek vagyunk. Nem lehet minden nővér ennyire menő, de valakinek fel kell állítania a mércét.

– Jól van – sziszegem, végül feladva. Odafordulok a parkolóőr felé, és hangtalanul formálom a szót: – *Uber?*

A férfi egy piros bársonykötéllel elkerített üres sáv felé mutat. Elindulok abba az irányba, és a kocsim is ekkor érkezik meg.

– De az elejéről kell kezdenem. Szóval ne szakíts félbe! Tegyéél úgy, mintha épp egy fark lenne a szádban... Mindketten tudjuk, hogy abban szakértő vagy.

kettő

• • •

„Gyerünk, csajszí, legyünk ribancok!”

ELEANOR, TEGNAP

– Nyitva van! – kiáltok hátra a vállam felett, miközben az utolsó cuccomat is begyömöszölöm a bőröndömbe.

Az ajtó kivágódik, és Millie robban be a lakásomba. Totál bevadult, az egyik kezében egy üveg rózsaszín pezsgőt szorongat, a másikban egy köteg egydollárost.

– Vegas, bébi! – üvölti a csípőjét riszálva.

– Húúúú! – kiáltom, és a kezemet a magasba emelve ellejtek egy kis táncot.

Megérdemeljük ezt. Mindketten halálra dolgoztuk magunkat a szalonban. Pluszvendégeket vállaltunk, egyetlen szabadnap nélkül hajtottunk, hogy összegyűjtsük a pénzt a saját jövőbeli szalonunkra és sparészlegünkre.

De még a kemény csajoknak is jár néha egy szabad hétvége. És semmi sem jobb egy kiruccanásnál a Bűn Kibaszott Városába.

Mindkettőnkből kitör a nevetés, ahogy Millie az üveggel felém libben.

– A bemelegítő buli most kezdődik, ribanc. Hozd a poharakat!

Nem kell kétszer mondania. Már indulok is a konyhába, felkapok két poharat, és hátraszólók:

– Az Uber tizenöt perc múlva itt van, szóval most lehúzzuk a pezsgőt, aztán majd akkor folytatjuk, ha leszálltunk a gépről. Mert nem fogom életem kibaszott legjobb hétvégéjét kihagyni csak azért, mert túl részegek vagyunk ahhoz, hogy elvezessük a bérelt autót.

– Benne vagyok – nevet fel Millie.

A két teljesen különböző poharat a pultra teszem. Millie vigyorogva birkózik a dugóval, én pedig már előre grimaszolok, mert a durranástól mindig felsikkantok.

A dugó kipukkan, én összerezzenek, Millie vihog, a hab pedig kifut az üveg száján.

– A francba! – sóhajtom, és odadobok neki egy konyharuhát.

– Neked... – énekli Millie bolondosan, és teletölti a poharamat, fittyet hányva arra, hogy minden ragad. – És nekem.

Összenézünk. Millie leteszi a Moët-palackot a pultra, és felveszi a poharát, hogy koccintsunk. De megelőzőm.

– Azokra a híres DJ-kre, akik július negyedikén elreptetnek téged egy kis fényűző kiruccanásra. Persze úgy, hogy plusz egy főt is magaddal vihetsz.

Másoknak szárnysegédek vannak, nekem pedig Millie Cici Brownom,* ahogy én szoktam becézgetni. Millie valahogy mindig belebotlik a szivárvány végén lévő aranyüstbe (vagyis egy dögös pasiba), valahányszor azon ügyködik, hogy nekem legyen szerencsém.

* A *Stranger Things* sztárjára, Millie Bobby Brownra utalva. (a Szerk.)

Rám kacsint, még magasabbra emeli a poharát, és elmondja a saját pohárköszöntőjét.

– Életünk legjobb hétvégéjére, Eleanor Roosevelt. Mert ami Vegasban történik, az Vegasban is marad. Gyerünk, csaj-szi, legyünk ribancok!

A Stripet és a belvárost elválasztó repedezett járdán ácsorgunk egy lepukkant rózsaszín motel előtt, amelynek a „nincs szabad szoba” táblája csak félig világít, mellette pedig egy neonpálma villog. És állítólag a hely legnagyobb büszkesége az, hogy egyszer megszállt itt egy ötvenes évekbeli híresség.

Abban a pillanatban tudtuk, hogy itt valami nagyon nem stimmel, amikor begördültünk a bérelt autóval. Miután pedig találkoztunk a tenyérbemászó arcú recepcióssal a klausztrofóbiát kiváltóan apró előtérben, a gyanúnk csak még inkább megerősödött.

Kétszer is pislogok, miközben a félig töltött, zöldes vizű medencét bámulom. Aztán Millie felé fordulok.

– Ez egyáltalán nem úgy néz ki, mint a képeken.

Millie az ajkába harap, a szemöldöke pedig majdnem a homlokáig szalad.

– Ez enyhe kifejezés.

– Millie Rock... Ez a hely... – Megemelem a táskámat, és a kibaszott Bates Motel felé mutatok. – Ez nem egy hotel H-val, hanem egy kibaszott M-mel, mint *mészárlás*. A szag alapján tuti, hogy valamelyik szobában egy hulla rohad.

– Igen... – sóhajtja Millie, majd felém fordulva az arca belsejét harapdálja. – Rá kellene írnom arra a csajra, akin keresztül foglaltam. Mert ez így nincs rendben...

– Utazási irodán keresztül foglaltál? – vágok a szavába, és egyből nagyobbra nyitom a szememet. – Szuper! Hívd fel őket. Ők majd megoldják.

Ekkor autóduda harsan. Az út felé nézek, amely mellett állunk. A járda tele van az előző éjszaka után maradt széthajigált üvegekkel és csikkekkel.

Egy fickó hajol ki az autó ablakán.

– Tíz dolcsi! – kiáltja, miközben a nyelvét obszcén módon mozgatja.

– Oké... – fordulok vissza Millie-hez, és szarkasztikusan hozzáteszem: – Hívd fel őket, mondjuk, most azonnal. Bármennyire csábító kalandnak hangzik is, hogy egy fogatlan pasi kinyaljon Vegasban, szerintem kihagyom a gombás fertőzést. Ráadásul tíz dollár kicsit meredeknek tűnik a képességei alapján. – A vállam felett hátrabökök a hüvelykujjammal. – Húzzunk el innen a francba, jó? – Millie összerezzen, aztán megrázza a fejét. – *Millie*, miért vágsz ilyen arcot?

Nagyot sóhajt, aztán összefüggéstelen szóáradatként zúdítja rám a mondandóját:

– Július negyedikei hétvége van. Az életben nem találunk másik szobát. Már hetekkel ezelőtt mindent lefoglaltak, amikor körbetelefonáltam..., még ezen a helyen is. Tökre megőrültem, amikor sikerült lefoglalni ezt a szobát. És nem tudom felhívni a csajt, mert nem egy utazási irodában dolgozik. TikTokon találtam. *Olyasmi*, mint egy utazós blogger. Csinált egy videót arról, hogy melyik csillagjegynek milyen

hotel való. Tudod, hogy Nyilas vagyok, és a Nyilasok imádják a kalandokat, úgyhogy azt hittem, jó móka lesz a Stripen kívül megszállni. A neten látott képek meg inkább nosztalgikusnak tűntek, nem közegészségügyi veszélyforrásnak...

Édes. Jó. *Istenem!*

Én már közben a telefonomat bújom, szabad hotelszobákat keresve, amikor Millie hozzát teszi:

– Mikor kaptál utoljára tetanuszoltást?

A képernyőt lesem, de semmi. Balra sem. Jobbra sem. Sehhol sem. Bassza meg! De azért felemelem a fejemet, és elvagyorodom.

– Biztos nem akarod elfogadni Hey Mr. DJ ajánlatát, hogy nála lakj a többi gruppival együtt? – Nagyot szusszanva nézek vissza Millie-re, mert a telefonom képernyőjén mindenhol csak a piros kiírást látom: *Minden szoba foglalt.*

– Kösz, kihagyom. Ráadásul te hová mennél? A szopási képességeim azért annyira nem lenyűgözőek. Kizárt, hogy mindketten kapnánk helyet cserébe. Én inkább olyan lány vagyok, aki úgy tesz, mintha leszopna, miközben valójában kézzel kiverem.

Felnevetek. Igaza van.

– Nos... – Megvonom a vállamat. – Akkor reméljük, hogy a hely tulajdonosa nem az a rémisztő fazon, aki éjszaka leszurkál minket a zuhany alatt. Mert a ma esti választék: mi, egy esetleges gyilkosság és néhány csótány. Szerinted melyik csillagjegyhez illik leginkább?

Millie felkuncog, kacsint, miközben meglengeti az ujjai között szorongatott kulcskártyát.

– A tiédhez. Az Ikrek gyakorlatilag szociopaták.

A zár kattan, az ajtó kinyílik, Millie és én pedig egyszerre fújjuk ki a levegőt.

Összenézünk. Egyszerre bólintunk.

– Újra kellene kezdeni az ivást! – jelentem ki.

Azt a rohadt! A mély, dübörgő basszus még a lelkemet is felrázza, miközben a fejemet ide-oda csapkodom a ritmusra. Némileg becsípve, izzadtan táncolok egy hangfal tetején a kellemesen meleg nyári vegasi éjszakában.

Pont ilyennek képzeltem ezt a hétvégét. Sőt, ez még jobb.

Az emberek torkuk szakadtából énekelnek, mindenki a zenére mozog. Vannak, akik azért préselődnek másokhoz, mert nincs hely, és vannak, akik azért, mert az estéjük különösen jól alakult.

– Elle! – üvölti Millie, és a bár felé mutogat.

Elmosolyodom, bólintok, leguggolok, majd lecsúszom a hangfalról.

– Egy felest? – kiabálja Millie.

– A kurva életbe, igen! – ordítom vissza.

Karöltve, vihogva, túl hangosan beszélgetve indulunk a szabadtéri rész végében lévő bár felé. A testünket még fűti az előző kör pia. De hát pontosan ez Vegas lényege. Berúgni. És a lehető legjobb fajta bajba keveredni.

Magamat legyezgetem, miközben Millie félig ráfekszik a pultra, hogy magára vonja a csapos figyelmét. Itt valamivel halkabb a zene, így jobban halljuk egymást.

– Titóval vagy a haverjával, Jacky D-vel lógunk? – kérdezi Millie tőlem, ragyogó mosollyal az arcán.

Felnevetek.

– Titóval. Jacktől túl harapós lesz a kedvem. Te is tudod.

Millie vállat von, aztán hirtelen elkerekedik a szeme. A homlokomat ráncolom, és már nyitnám a számat, hogy megkérdezzem, mi a baj, de a szavak a torkomon akadnak, amikor egy mély, férfias hang morajlik fel a fülem mellett. Azonnal libabőrös lesz tőle a nyakam.

– Én Jackre szavazok. Szerintem jól állna neked a harapósság.

Dögös pasiillat csapja meg az orromat. Akárki áll is mögöttem, a kölnije pont az a fajta, ami felcsesz, ha nem illik az archoz.

Az ajkamat harapdálva már éppen megfordulnék, közben magamban rimáncodom: *Kérlek, legyen jóképű! Kérlek, legyen kibaszottul jóképű!*

De alig fordítom kicsit oldalra a fejem, amikor egy puha csók érinti az arcomat.

Ó! Helló!

Valószínűleg fel kellene háborodnom. És lehet, hogy csak az alkohol teszi, de éppen az ellenkezőjét érzem. Elvigyorgom. Főleg, amikor a pasi újra megszólal, még hozzá rém édesen.

– Nana! – suttogja, döbbenetet színélve, és hátrébb húzza a fejét. – Ha meg akarsz csókolni, előbb meg kell kérdezned. Miféle férfinak nézel te engem? Én jófiú vagyok.

Ó, a sármja olimpiai szinten van.

Éppen megfordulok, hogy rendesen is szemügyre vegyem Mr. Bűbájt, amikor a másik oldalamon valaki belecsúsztatja a hatalmas kezét az enyémbé.

Mi a fasz?

Azonnal odakapom a fejemet, és a vigyorem mosollyá szelídül. Mert egy szexi barna szempár néz vissza rám, rá-

adásul olyan arc tartozik hozzá, amely valószínűleg egyetlen félmosollyal és valami kétértelmű megjegyzéssel képes lehámozni a bugyit a lányokról.

Most csak a mosolya van, de az ígéret is ott lebeg mögötte.

A magas, sötét hajú, jóképű idegen rám kacsint. Aztán olyan arcátlan önbizalommal, mintha joga lenne hozzá, felemeli a kezemet, és finoman beleharap az egyik ujjpercembe.

– Szép a szád.

Millie halkan füttyent, amitől felkuncogok. Mert hát... *A MINDENIT!* Lenézek a kezemre, aztán vissza a veszélyesen vonzó idegenre.

– Téged nem tanítottak meg arra, hogy ne taperolj csak úgy másokat? – ugratom.

A pasi elengedi a kezemet, de továbbra is gúnyosan vigyorog, miközben én hol az egyik péntek esti udvarlómra, hol a másokra pillantok.

– Mi a fene, ez valami édeshármasnak az előjátéka? – súgom oda Millie-nek, ahogy a vállam felett odanyújtja nekem a felest. Elveszem, de továbbra is a két jóképű óriást bámulom. – Most jön az a rész, amikor kiválasztom, melyikőtök legyen az egyéjszakás kalandom?

A két pasi összenéz, elvigyorodnak, aztán újra rám pillantanak, és egyszerre megrázzák a fejüket. Mr. Bűbáj kacsint is, és felvillant egy másik lehetőséget.

– Ki mondta, hogy választanod kell?

Millie az enyémhez koccintja a saját poharát.

– Jackpot – súgja.

Lehúzzuk a felest.

És az este hirtelen sokkal érdekesebbé válik.

három

• • •

„Ti ketten úgy néztek ki, mintha mindjárt egy tigris bukkanna elő a fürdőszobából.”

CREW

– Ébredj már fel, seggfej!

A szemem alig akar kinyílni. Nem, a franc essen bele! Egyenesen megtagadja az együttműködést, miközben durva kezek előre-hátra taszigálják a vállamat, próbálnak kirángatni az álomból. Én csak morgok, mert a fejem valósággal hasogat.

– Jézusom, úgy alszik, mintha kómában lenne.

Nem kell kinyitnom a szememet ahhoz, hogy tudjam, TJ az, a legjobb barátom. Az alig hallható déli akcentusa lebuktatja.

Egy rekedt hang szólal meg a másik oldalamon:

– Akkor rázd erősebben! Ha kell, vágd pofán. A rendkívüli helyzetek rendkívüli megoldásokat kívánnak, bazmeg.

Nate – vagyis az ember, akinek mindig rossz ötletei vannak. Ő teszi teljessé idióta hármasunkat, amit mi csak „a csapat”-nak nevezünk.

– Húzzatok a picsába... – nyögöm, miközben lelököm magamról TJ kezét, és megpróbálom a fejemre húzni a takarót.

TJ azonnal visszarántja.

– Kibaszottul túl korán van! – mordulok. – És kibaszottul túl részeg vagyok még. Szóval szopjátok le magatokat, és hagyjatok aludni!

– Tegyük be a zuhany alá. A francba! – dünnyögi Nate.

Megrázom a fejemet. A szemem még mindig csukva, de azért bemutatok neki.

– Ha megpróbálsz kiszedni ebből az ágyból, eltöröm az állkapcsodat!

Lecsapok a mellettem lévő párnára, és az arcomra húzom.

– Neeeee! – vágja rá TJ. – Nem! Fel kell kelned!

Lerántja a párnát, és elkezd paskolgatni az arcomat. Keményen.

A kurva életbe!

– Fenn vagyok! – bömbölöm, elütöm a kezét, és végre kinyitom a szememet. – Basszus! Jó. Fenn vagyok. – Durván végigdörzsölöm az államon a borostát, miközben fogcsikorgatva folytatom: – Mi a fasz olyan fontos, hogy idejöttök, és már kora reggel sikerül elérnetek, hogy utáljalak titeket?

Pislogva felnézek rájuk, aztán hirtelen elvigyorodom, mert elég elgyötörtnek néznek ki, ahogy engem bámulnak. Tisztára, mint egy jelenet a *Másnaposokból*.

– Ti ketten úgy néztek ki, mintha mindjárt egy tigris bukkanna elő a fürdőszobából.

Nate csak egy bokszeralsót és a tegnapi ingét viseli – igaz, gombok nélkül, mert azok mind hiányoznak. De TJ viszi a prímet. Rajta egy Elvis-overall van. Pontosabban csak félig

van rajta, mert a derekánál lóg, a lábszárán pedig különféle foltok éktelenkednek. Talán pizzaszósz?

– Mi történt tegnap este? – kérdezem ásítva.

Mindketten felkuncognak. Még mindig félálomban vagyok, könnyező szememet törölgetem, de még így is kiszúrok valamit.

Valamit a kibaszott bal kezemen.

Várjunk csak!

Úgy pattanok ülőhelyzetbe, mintha áramütés ért volna. Ahogy megmozdulok, az egész züllött, őrült éjszaka hipergyorsasággal száguld át a fejemben, amíg el nem jutok a legfontosabb részhez.

– Szent szar... Megházasodtam. – A fiúkra nézek. – És ti ketten megdugtátok a feleségemet.

– Aha! Most már képben van – hadarja TJ, és a két tenyerét összecsapva Nate-re néz. – Visszatért közénk. Üdv újra köztünk, haver! És nem a fürdőben dekkol a tigris. Hanem a kibaszott nappaliban. Kelj fel! Claire van itt.

Bassza meg! Claire. A 160 centi magas személyi edző, aki a pokolból szabadult, és büszke arra, amikor felnőtt NFL-játékosokat ríkat meg.

Az éjjeliszekrény felé fordítom a fejemet, és megnézem a telefonomon az időt. Reggel hét. Elkéstem... De nem ez kelti fel igazán a figyelmemet. Hanem a foltos, összefirkált szalvéta.

Felkapom, és nem tudom elrejtetni a vigyoromat, miközben elolvasom. A legvadabb lány, akivel valaha találkoztam, rajta hagyta a számát és a motelle adatait.

Drága férjecském!

*Szeretnék elválni. Mivel gazdag és híres
vagy, az ügyvédet te fizeted.
És mivel nem vagyok aranyásó, az emlékekért
nem számítok fel külön díjat.*

*Szeretettel:
a jövődöbeli exfeleséged*

*Keress meg, amikor felébredtél, Csipkerózsika!
Palm Tree Motel, 17-es szoba
408-242-8381*

– Haver, koncentrálj a jelenlegi problémára! – csattan fel Nate, miközben a kezével eltakarja a farkát, én pedig visszadobom a szalvétát az asztalra. – Claire kurvára mérges, és ugyanolyan jól céloz, mint te. Hozzám vágott egy papírnehézéket, és közölte, hogy eredetileg a pöcsömet akarta eltalálni. Aztán el is találta.

TJ megérinti a tarkóját, mintha neki meg ott fájna, és Nate szavába vág:

– Szerintem engem meg fejbe vágott, hogy felébresszen... Az a nő annyira gonosz. Valószínűleg meg kellene nézetnem, nem szenvedtem-e agyrázkódást. Ez pedig azt jelenti, hogy nincs tévészés. Márpedig ezen a héten lesz a *Vak szerelem* évadzárója. És akkora a káosz benne, hogy hihetetlen!

Nate TJ felé int, majd odabiccent nekem, mintha ez lenne a világ legértelmesebb mondata.

Ez a két idióta! Viszont ahogy TJ hangja elcsuklott a mondanója végén, az olyan volt, mintha valóságos tragédia lenne, amiért nem nézheti meg a kibaszott sorozatát. És ha ehhez hozzávesszük, hogy TJ közel 190 cm magas, 90 kiló... És szakálla van. Majdnem elröhögöm magamat.

Majdnem. Mert a helyzet tényleg kritikus. Claire ma addig fog hajtani az edzésen, amíg össze nem hányom magam. Többször. *A francba!* A gyomrom már a gondolattól is felfordul, a fejem pedig újra lüktetni kezd, miközben lelógatom a lábamat az ágy széléről. A takarót az ölemre gyűröm, és felemelem a kezemet.

– Rendben. Az egyikőtök mondja meg neki, hogy azonnal megyek. Fel kell hívnom az ügyvédet meg a kurva ügynököt...

– A francba! – mondják egyszerre.

Aztán Nate hozzáteszi:

– Mennyire csesztük el?

Az egy dolog, hogy felhívom az ügyvédet, Josht. Az viszont már más kérdés, hogy a nővérét, Barrettet is értesítenem kell, aki nem mellesleg az ügynököm. Nem épp a legjobbkor jön az, amit tegnap műveltem. Viszont megtanultam, hogy egy probléma addig nem probléma, amíg azzá nem válik. Szóval egyelőre nem fogok pánikolni... Még. De mielőtt válaszolhatnék, kivágódik a hálószoba ajtaja, és az ügyeletes zsarnok ront be.

– Szar ügy! – szisszen TJ, és felemeli a kezét.

Nate eltakarja a farkát, és suttogva hozzáteszi:

– Na, kezdődik.

Claire a mobilját a magasba tartva az ágyamhoz masírozik.

– Monddd csak, Crew, hány óra van? Mert amikor legutóbb megnéztem, már rég együtt kellett volna edzenünk. És az nagyon fontos!

A fejemre szorítom a kezemet, hátha így egy kicsit hangszigetelhetném az agyamat, de Claire folytatja:

– Az edzőid nem lesznek boldogok. Az újoncok szoktak így viselkedni. Beképzelt, felelőtlen baromság. Azt hittem, te már túl vagy ezen a szarságon. Mi volt olyan fontos, hogy kihagytad a reggeli edzést?

Elvigyorodom. Nem bírom megállni. Mert az szóba sem jöhet, hogy azt mondjam, egy puncsi miatt történt minden. Pedig ez az igazság. A francba, az a csaj nem volt semmi. És amit a szájával művelt... Baszki! Még soha nem volt ilyen jó. Már a gondolattól is rossz irányba kezd áramlani a vérem, ezért felnézek, és megköszörülöm a torkomat.

És hála az égnek, mert a srácok tökéletes figyelemelterelést biztosítanak ahhoz, hogy a farkam megregulázza magát.

TJ félig felemeli a kezét, mintha engedélyt kérne a megszólalásra. Nate azonban vállon csapja, mire TJ gyorsan rávágja:

– Bocsi. Igazad van. Költői kérdés volt. Értettem... Csak ne üss meg még egyszer, *anyuci*.

Claire visszacsúsztatja a telefonját a zsebébe, és ráförmed:

– Fogd be, TJ!

Jézusom! Tudom, hogy dühös, de... egyetlen nap még nem a világ vége. Tökéletesen tisztában vagyok a hírnevemmel. A fenébe is, egy része teljesen igaz. De a holszezonban egyetlen edzést sem hagytam ki, szóval Claire kurvára lenyugodhatna.

Végigsimítok a hajamon, és a szemébe nézek.

– El kell intéznem pár hívást. Délután edzünk. Már alig várom a kínzást.

Claire fújtat. Ami azért már elég túlzás.

– Tényleg? Remek. Akkor csak emlékezz arra, hogy rengetegen figyelik minden mozdulatodat. Köztük én is. És ez a mostani viselkedésed egyáltalán nem nyugóz le. Figyelmeztettek, hogy mindent meg fogsz tenni, hogy szabotáld a saját tehetségedet. Azt mondták: „Ő lesz a legnagyobb csalódásod. Soha nem fog felnőni a benne rejlő lehetőségekhez.” Az ilyen húzások miatt kezdem azt hinni, hogy igazuk van.

Megfeszül az állkapcsom, és talpra ugrom.

– Hohó! – vág közbe TJ. – Nate, blokkolj!

Nate felkap egy párnát, és elélem tartja, hogy eltakarja a farkamat, mert annyira dühös vagyok, hogy teljesen elfelejtem (vagy egyszerűen leszarom), hogy meztelen vagyok.

– Egyetlen edzést hagytam ki – préselem ki a fogaim között, miközben megmarkolom azt a kurva párnát, és a vérnyomásom az egekbe szökik. – Menj csak, mondd el a kibaszott edzőknek, amit akarsz! Én továbbra is küldök majd neked egy üveget minden győzelem után, szívi. Semmit sem szabotálok, de jó tudni, hogy figyelsz arra a baromságra, amit a sajtónak szivárogtatnak.

Áthajítom a párnát a szobán, és bevonulok a fürdőbe. Végighúzom a kezemet a hasamon, miközben TJ bocsánatot kér Claire-től.

A vállam felett még odavetem:

– Nem hiszem, hogy megsértődne, amiért a farkamat kell bámulnia. Ha sértené, nem próbálná az övét az enyémhez hasonlítani.

Claire egy pillanatig sem habozik, azonnal visszavág:

– Matthews, mindketten tudjuk, hogy ha lenne farkam, biztosan nagyobb lenne a tiédnél.

Kiviharzik a szobából, és úgy csapja be maga mögött az ajtót, hogy beleremeg a fal. Magasról teszek rá. Alig telik el egy másodperc, a srácok máris röhögni kezdenek.

– Jézusom, Crew! Muszáj volt ezt mondanod? Az a kis harcias némbér délután mindenért megfizettet majd veled. Minden, amit az elmúlt egy hétben megettél, ki fog jönni belőled! – kiáltja TJ a szobából, miközben éppen pisilek.

Megrázom a farkamat, lehúzó a vécét, aztán a mosdó felé fordulok, ahol észreveszek egy fekete kosaras rövidnadrágot a pulton. Felhúzó, mielőtt kezet mosnék.

– Hé! – kiáltok ki. – Valaki hozza már be a telefonomat, és rendeljen kávét!

Nate nyit be, és odadobja nekem a mobilt.

– Mi elmegyünk kajáért. Kávét is hozunk...

A gardróbom felé biccentek, miközben már a kijelzőt bámulom, és az ügyvédemnek írok.

– Mondd meg Elvisnek, hogy vegyen nyugodtan magára valami más ruhát, ha akar.

– Jól vagyok így! – kiabálja TJ, mire elnevetem magamat.

A hálószoba ajtaja becsukódik, az ujjaim gyorsan járnak a billentyűkön.

ÉN:

Jó reggelt! Remélem, készen állsz arra, hogy megdolgozz a pénzedért.

JOSH:

Épp kezdtem volna unatkozni. Nagyon csendesek vagytok a srácokkal. Mit kell elintézni?

ÉN:

Tegnap este részegen elvettem egy csajt. Nem tudom, hol van a házassági szerződés. Gyorsan és csendben kellene elintézni. Nem akarom, hogy bármi is befolyásolja a cserét.

JOSH:

Jézusom! Komolyan gondoltad, hogy meg kell dolgoznom a pénzemért. A csaj benne van?

ÉN:

Ja.

JOSH:

Kell aggódnunk a közösségi média miatt?

Bassza meg! Magam miatt nem aggódom. Az összes közösségi felületemet mások kezelik, de a csajról semmit sem tudok.

ÉN:

Nem tudom. De Eleanor Thomasnak hívják..., ha jól emlékszem. Elküldöm, hol szállt meg, és a telefonszámát.

JOSH:

Tartsd meg! Délután jelentkezem. Ugye tudod, hogy szombat van, szóval szívességet kell majd kérnünk. A bíróságok nincsenek nyitva.

ÉN:

Bármi kell hozzá, oldd meg!

JOSH:

Barrett tud róla?

Már a gondolattól is gyomorégést kapok.

ÉN:

Őt hívom következőnek.

JOSH:

Sok szerencsét, haver!

Hangosan kifújom a levegőt, mert minden szerencsére szükségem lesz. Barrett egy kibaszott cápa, és az egyike annak a kevés embernek, akik nem tekintenek eleve menthetetlen balfácánnak. És szeretném, ha ez így is maradna.

Mégis mi a faszt gondoltam tegnap este?

A gondolataim száguldanak, ahogy felidézem az estét. A srácok üzenetei. A rengeteg pia... Ahogy Eleanor kinézett abban a ruhában. A fenébe! Abban a pillanatban elvesztem, amikor felnézett rám. A farkam rabszolgája lettem.

A francba, valósággal kihoztuk egymásból az ördögöt. A vele töltött éjszaka volt életem legcsábítóbb élménye. Egyenesen végigvezetett egy tequilával kikövezett úton, aztán bele a puncijába.

Basszus! Boldog emberként haltam volna meg, ha ott fuladok meg.

Vigyor kúszik az arcomra, miközben Barrett száma kicseng.

A tekintetem közben letéved a farkamra.

– Ez a te hibád, haver – morgom neki, épp amikor az ügynőköm felveszi.

– Josh írt. Mi a faszt csináltál? Kezdd az elejéről!

A. Kibaszott. Életbe. Is. Már! Kezdődik.